

Анатолій ДЕНИСЕНКО,

кандидат історичних наук, старший науковий співробітник,
заслужений журналіст України;

Василь ТУРКЕВИЧ,

заслужений діяч мистецтв України,
член Національної спілки письменників України

ЛЮДИНА УКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ, НАУКОВОГО МИСЛЕННЯ. ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ВОЛОДИМИРА ЯЛОВОГО

Діла добрих обновляться...

Тарас Шевченко

Писати про публічну людину завжди нелегко. Адже коли вона в усіх на видноті, то здебільшого шукають, як повелось у нас уже генетично, щось негативне, якщо не в особистому, діловому житті чи поведінці, то хоча б у манерах.

Повірте, Володимир Борисович Яловий, нині один із заступників керівника Апарату Верховної Ради України, не піддається таким оцінкам. Професійність, виваженість у судженнях, толерантність і приязність у спілкуванні. І це не данина сучасним тенденціям у творенні іміджу керівної постаті. Такими рисами він володів ще з тих часів, коли йому довірили очолювати чисельну комсомольську організацію Київського верстатобудівного заводу, колектив цеху, партійну організацію підприємства, а згодом обрали головою виконкому Радянського району столиці. Здається, з того часу значних змін не сталося ні в поведінці, ні у способі життя чи стилі керування Володимира Ялового. З часом його призначили на ще вищу посаду — заступником голови виконкому міської Ради, та він залишився таким же доступним і врівноваженим, хіба що мудрості додалось. Міські турботи та й обсяги вирішення проблем нерайонного масштабу збагатили його досвід керівника.

Однак, спостерігаючи за ним як посадовцем, кияни не помічали нещирості чи фальшивого позування, притаманного багатьом теперішнім нашим політикам та урядовцям. На засіданнях місь-

кої ради або на громадських слуханнях його виступи відрізнялися лаконізмом, думки чітко окреслювали суть справи і проблеми. Логіка суджень підкріплювалася реаліями життя. Значною мірою стислості вимагали численні ситуації: адже йому доводилося щодня вирішувати безліч питань розгалуженого міського господарства, заглиблюючись у тонкощі то столичного бюджету, то діяльності постійних комісій міської Ради. Не помилимося, якщо засвідчимо, що заступник міського голови — секретар міської Ради (так наприкінці 90-х — на початку 2000-х років називалася його посада) мав володіти філігранним мистецтвом політика у реалізації стратегічних і тактичних завдань розбудови Києва. Зрозуміло, що мова йшла не тільки про спорудження житла чи промислових будівель, а й про розширення інфраструктури міста, піднесення його культурного, економічного рівня, суспільного, політичного і міжнародного авторитету. За сотнями інколи здавалося б буденних, рутинних справ Володимир Борисович мав здібність вбачати сутнісне, перспективне. Чи не за цей талант двічі поспіль депутатський корпус (політично досить неординарний) практично одностайно обирав його на цю високу та відповідальну столичну посаду.

«Сучасне — завжди на дорозі з минулого в майбутнє», — сказав якось Володимир Яловий на засіданні редакційної ради щорічного науково-популярного альманаху «Історичний календар», видання якого, завдяки саме йому, тоді активно підтримувалося на рівні міської влади. Відчуття та розуміння історії Києва, його місця у формуванні духовності та культури нації висвітлює ще одну грань багатосторонньої діяльності Володимира Ялового. Якось, уже в роки незалежності України, завітавши з генеральним директором Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв Павлом Олександровичем Кривоносом на традиційне зібрання київських учених-істориків, дипломатів, журналістів Міжнародного історичного клубу «Планета», Володимир Борисович зацікавився цією науковою громадською організацією. Спілкування з відомими ученими — тодішнім віце-президентом НАН України Іваном Федоровичем Курасом, колишнім директором Інституту міжнародних відносин, а тепер ректором Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академіком НАН України Леонідом Васильовичем Губерським, дипломатами та журналістами наштовхнуло на думку започаткувати нове, поки що єдине у світі, видання — науковий щорічник «Україна дипломатична». У вступній статті до першого випуску

Володимир Яловий писав: «Наше видання, власне, розповідає про минуле і сучасне української дипломатії, її місце у світовому вимірі. Читачі мають змогу доторкнутися до історії зародження міжнародних відносин за часів Київської Русі, поринути у події минулих століть».

Зі сторінок щорічного альманаху, тринадцять випусків якого уже побачили світ, постали малознані широкому загалу факти та події дипломатичного життя доби Богдана Хмельницького і спадкоємців його справи, Української Народної Республіки, діяльність українських послів, спогади сучасників того надзвичайно цікавого періоду, а також розповіді про перші кроки новітньої дипломатії уже незалежної та суверенної України.

Початок видання такого наукового щорічника було покладено. І слід віддати належне: за щоденними клопотами надзвичайно насиченого терміновими справами життя міської ради Володимир Яловий знаходив час і брався за перо, готуючи публікацію мало не до кожного випуску. З'явилося, наприклад, ґрунтовне дослідження «Поріднені міста Києва: досвід і перспективи регіональної дипломатії». Оперуючи конкретними фактами та власним досвідом, автор познайомив читачів з переплетенням інтересів Києва та його міст-побратимів, кількість яких сягнула за півсотню. Протягом кількох десятиліть Київ має дружні та взаємовигідні зв'язки з містами зарубіжжя. «Якщо раніше головна увага, — зазначав у статті Володимир Яловий, — у відносинах із містами-побратимами приділялася проведенню днів культури, організації виставок, поїздкам мистецьких колективів, то після проголошення незалежності України починається активна співпраця в різних сферах: економіка, міське господарство, управління, транспорт, охорона навколишнього природного середовища, залучення інвестицій». Успішній реалізації концепції розвитку міжнародних зв'язків Києва певним чином допоміг Володимир Борисовичу досвід, набутий ним на посаді начальника управління Міністерства закордонних справ України. Хоча основа була закладена, як кажуть в народі, природою. Здібність передбачати, мислити на перспективу — риси, притаманні Володимирі Яловому, не без безпосередньої участі якого пожвавилися контакти Києва з впливовими міжнародними організаціями — Асоціацією європейських міст, Міжнародним союзом місцевих влад, Організацією об'єднаних міст, Всесвітньою лігою історичних міст, Всесвітнім союзом міст за мир, Міжнародною асоціацією міст-посланців миру тощо. Завдяки

підтримці Асоціації європейських міст, Європейська Комісія затвердила спільний проект міст-побратимів Києва та Мюнхена під назвою «Підтримка стратегічного міського планування».

Знаковою подією стало проведення у жовтні 1998 року в Києві міжнародної конференції за проектом програми «ТАСІС — споріднені міста», в якій взяли участь 150 представників із 38 країн світу. До важливих подій розбудови міжнародних зв'язків Києва слід віднести щорічну зустріч керівників Європейського банку реконструкції та розвитку, яка відбулася в столиці України у травні того ж року.

Фундаментальна стаття «Поріднені міста Києва: досвід і перспективи регіональної дипломатії» вийшла цікавою й актуальною. Відчувалося, що автор живе порушеними проблемами, його хвилюють не тільки питання міжнародних зв'язків Києва, але й розбудова іміджу української столиці. Він зазначив: «З метою прискорення реформ та соціально-економічного розвитку міста було проведено низку заходів, спрямованих на налагодження тісних міжнародних зв'язків, залучення іноземних інвестицій в економіку міста, формування сучасної інфраструктури міського господарства та забезпечення високого рівня розвитку галузей промислового виробництва сфери послуг у м. Києві. Значна увага приділялася створенню позитивного іміджу Києва, що мав активізувати приплив іноземних інвестицій та сприяти інтеграції економіки України до світового економічного простору. Потужна робота проводилася щодо виходу нашої столиці на міжнародні фінансові ринки з метою збільшення можливостей міста із залучення кредитних коштів».

Володимир Борисович не вичерпував порушеної теми: «Співпраця між містами та регіонами різних країн є перспективною і корисною для міст молодих, незалежних держав.

Поширення та впровадження досвіду, набутого під час такої взаємодії, сприяє поліпшенню економічної ситуації в наших містах, отже, і підвищенню добробуту та умов життя їхніх мешканців. Тема побратимства міст як чинника регіональної дипломатії настільки багатогранна, що варта активнішого обговорення і тіснішої співпраці».

Цікава публікація Володимира Ялового з'явилася і у третьому випуску щорічника «Україна дипломатична». Він присвятив її темі, яка відобразила роль Києва як столиці у встановленні та розвитку дипломатичних відносин молододі української держави, де

не тільки описав практичні справи у цій сфері, а й наголосив: «... якщо угод з містами-побратимами на час проголошення Україною незалежності було всього 10, то зараз їх уже 53». Характеризував у практичній площині нові тенденції співпраці Києва з містами-побратимами як однієї із складових регіональної політики нашої держави. «Спочатку Київ підписував угоди про співробітництво з великими зарубіжними містами, але не зі столицями. З столицями підписувала угоди Москва. Тому за радянських часів спорідненими містами були: Ухань, Краків, Кіото, Тампере, Тулуза, Оденсе, Флоренція, Единбург, Чикаго. Але з набуттям незалежності столична влада, депутати Київради зрозуміли, що в регіональній дипломатії треба виходити на новий рівень. І тут з'явилася дилема: з ким продовжувати підписання угод, з якими містами. Знайшли компроміс: продовжити виконання вже чинних угод, але надалі орієнтуватися на підписання угод тільки зі столицями іноземних держав... Розширилася географія міжнародних зв'язків, дедалі більше надходила інформація до зарубіжних країн про Київ, а разом з цим і про Україну загалом... Інколи важко виділити, що первинне: дипломатія міста Києва — дипломатія столиці чи дії професіоналів з Міністерства закордонних справ. Та для нас це не принципово. Спільна справа. А головна мета — це гідне місце України серед світового співтовариства».

Творення такого міського управління, яке б задовольняло потреби широких верств населення, процес складний і довготривалий. Використання історичних набутків у цій справі — незаперечна умова. Отже, звернення до хорошого попереднього досвіду тільки на користь справі. Згадаймо, що місцеве самоврядування на території українських земель має досить давні корені та традиції і його витoki сягають часів територіальної сусідської общини ще стародавніх слов'ян. Важливе значення для подальшого розвитку місцевого самоврядування в місті мало надання Києву великим литовським князем Олександром Казимировичем магдебурзького права. Це відповідало духу незалежності киян, їхньому прагненню самостійно вирішувати найскладніші, іноді неординарні проблеми тогочасного міського життя. Питання відродження самоврядування Києва постало відразу після проголошення незалежності України. Серед різноманітних заходів було й активне залучення наукових сил до вивчення засад прадавнього магдебурзького права. Зібрані вченими матеріали знайшли своє відображення у спеціальному випуску історичного журналу «Пам'ять століть» (№ 2, 1999 р.), видання якого

було здійснено під керівництвом Володимира Ялового. Проблеми місцевого самоврядування обговорювалися на міжнародних конференціях, у засобах масової інформації. Очікуваним підсумковим акордом стало прийняття Закону «Про місцеве самоврядування в Україні», який став правовим підґрунтям проведення муніципальної реформи. Безумовно, життя вимагає постійно тримати руку на пульсі і необхідно знаходити оптимальні варіанти. «Особливість здійснення самоврядування та виконавчої влади в столиці, — відзначає В. Яловий, — полягає у функціонуванні місцевих рад, які мають свої виконавчі органи відповідно до Конституції України. При цьому Конституцією України (стаття 118) встановлено, що виконавчу владу в м. Києві здійснюють місцеві державні адміністрації. Саме тому міська та районні ради в місті Києві, згідно з положеннями пункту 2 розділу 7 “Прикінцеві положення” Закону “Про столицю України — місто-герой Київ”, формують власні виконавчі органи на базі відповідних державних адміністрацій, які паралельно (одночасно) виконують функції місцевих органів державної виконавчої влади. Тим самим управління соціально-економічним розвитком міста здійснюється на єдиній організаційній основі, комплексно, скоординовано. Така форма організації влади в Києві виключає можливості виникнення в місті двох паралельно діючих головних посадових осіб та двох виконавчих органів (виконкому та міськдержадміністрації), функції яких перехрещуються і дублюються, якщо вони діють на одному рівні управління без належної координації. Таке дублювання обов’язково зумовить виникнення проблем у розподілі між ними прав, обов’язків і відповідальності, а врешті-решт, конфліктної ситуації, прорахунків та прямих збитків через втрату чіткого керування містом.

Створення правової основи місцевого самоврядування, безумовно, є позитивним фактором. Проте цей процес не повинен стояти на місці. Йдеться про необхідність розроблення нових законодавчих і нормативних актів, які б уточнювали окремі положення базових законів, регламентували діяльність тих чи інших органів самоврядування. Хотів би зазначити, що в Києві багато чого вже зроблено. Прийняті відповідні рішення щодо формування муніципальної міліції, розроблено положення про органи самоорганізації населення, підготовлено й чимало інших документів. Проте існує ціла низка проблем, які необхідно вирішити на рівні Верховної Ради України».

Час підтвердив правоту цих суджень.

Володимир Борисович Яловий не тільки управлінець високого штабу, але й досвідчений теоретик будівництва та розвитку інфраструктури в усіх її виявах — від комунікаційного зв'язку до збереження історичних пам'яток, духовної аури прадавнього міста. Напевно, несправедливо буде оминати його участь у створенні довгострокових програм співпраці міста з Національною академією наук України, постійну турботу про освітянство і підтримку періодичних видань наукової та літературної тематики (до речі, обділених увагою олігархічної піраміди), у відродженні пам'яток історії та культури українського народу...

Разом з діячами української культури Володимир Яловий відкривав на березі Женевського озера у Лозанні пам'ятник видатному киянину, званому у світі танцівнику та керівнику балетної трупі Паризького театру Гранд-опера Сержу Лифарю.

Якщо стисло визначити суть його життя за останні майже три десятиліття, то це — щоденні зустрічі та спілкування з людьми. Власне з людських зустрічей, бо він ішов до людей, а люди йшли до нього, і складається його біографія. Людська повага, їхня віра і його віра в людей, де б він не працював: чи то на Київському верстатобудівному заводському об'єднанні, чи то на радянській, чи на дипломатичній роботі — скрізь люди вибудовували йому те, що зветься одним вагомим словом — авторитет. Його не придбаєш за гроші, не отримаєш як призначення великого керівника. Це особливий привілей є свідченням людського визнання.

Нині Володимир Борисович обіймає не менш копітку посаду заступника керівника Апарату Верховної Ради України. Нещодавно він захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління. Його досвід здійснення місцевого самоврядування в столичній агломерації з цікавістю сприймають слухачі Національної академії державного управління при Президентові України.

У тремтливій тривозі дня дихає нова епоха. На її крутих переломах ті, що тримають артерію життя. Серед них наш колега і соратник Володимир Яловий. Його науково-публіцистичний доробок, вагомий внесок у розкриття тих проблем, з якими зіткнулася Україна на перехресті двох століть, двох тисячоліть, двох дуже не схожих соціальних епох, які визначили долю цієї безперечно цікавої та обдарованої особистості. Вносять вони чимало й в таку наукову сферу, як киевознавство, яке стає складовою краєзнавства як академічної історичної науки.

Анотація. У статті висвітлено основні етапи життя, політичної, громадської, наукової та науково-організаційної діяльності відомого українського громадського і політичного діяча, дипломата.

Ключові слова: місцеве самоврядування, секретар міської ради, Київ, Володимир Яловий.

Аннотация. В статье отражены основные этапы жизни, политической, общественной, научной и научно-организационной деятельности известного украинского общественного и политического деятеля, дипломата.

Ключевые слова: местное самоуправление, секретарь городского совета, Киев, Владимир Яловой.

Summary. The article deals with the key stages of life, as well on political, social, scientific and organizational activities of the famous Ukrainian public and political figure, diplomat.

Key words: local government, Secretary of the City Council, Kyiv, Volodymyr Yalovyι.

Anatolii DENYSENKO,

*PhD (history), senior research worker,
honored journalist of Ukraine;*

Vasyl' TURKEVYCH,

*honored art worker of Ukraine, member
of the National Union of the Writers of Ukraine*

A PERSON OF UKRAINIAN POLITICAL ELITE STROKES TO THE FIGURE OF VOLODYMYR YALOVYI

Good deeds will be replenished...

Taras Shevchenko

It is always difficult to write about a public man. After all, when a person is in the public eye, most often, for genetic reasons, we look for something negative, if not in private life, business or behavior, then at least in the manners. Believe me, Volodymyr B. Yalovyi, now one of the deputy heads of the Verkhovna Rada Administration of Ukraine, cannot be assessed this way. Professionalism, balanced judgments, tolerance and friendliness characterize him in communication. It is not a tribute to modern trends in image-making of the leading figure. He possessed these traits since the days when he was entrusted to lead the huge komsomol organization at the Kyiv machine-tool plant, the workshop staff, the party organization of the factory, and later he was elected chairman of the executive committee of Radyansky district (rayon) in Kyiv. It seems since that time no significant changes occurred either in Volodymyr Yalovyi's behavior, or in the lifestyle, or managerial style. Eventually he was appointed to a higher position — deputy head of the capital city, though he remained as popular and smooth-tempered as before, except, perhaps, wiser. City concerns and scopes of problems to be resolved beyond the district scale enriched his managerial experience.

However, watching him as an official the Kyivites did not notice any affectation or false posturing inherent to many modern politicians and governmental officials. His speeches at the City Council

meetings or public hearings were always concise; the opinions clearly expressed the subject matter and problems. Logical judgments were supported by the realities of life. Multiple situations required concision to a wide extent: every day he had to resolve numerous problems of the multidivisional urban economy, getting involved into the intricacies of the city budget, operation of the City Council permanent commissions. We are not mistaken to witness that Deputy City Mayor – City Council Secretary (it was his position in the late 90's – early 2000's) had to be great at the intricate art of a politician to implement strategic and tactical issues of the city development. Clearly, it was not just housing or industrial construction, but also expansion of the city infrastructure, raising its cultural, economic level, social, political, and international prestige. Volodymyr Borysovych had a gift to see the essence, the prospect behind hundreds of prosy, routine cases. This talent made possible for the deputy corpse (politically rather unusual) to elect him twice at a run, practically unanimously, to this high and responsible position in the capital city.

«Contemporaneity is always on the way from the past to the future» – Volodymyr Yalovyι put once at the Editorial Board meeting of the annual non-fiction anthology «Historical Calendar», publication thereof was actively supported at the city government level thanks to the City Council Secretary. Feeling and understanding the history of Kyiv, its place in shaping the nation's spirituality and culture highlights another facet of Volodymyr Yalovyι's multilateral activity. Once, together with Pavlo O. Kryvonos, Director General of the General Directorate for Servicing Foreign Representations, he attended the traditional meeting of Kyiv scholars-historians, diplomats and journalists at the «Planet» International historical club. This scientific NGO interested Volodymyr Borysovych. Communication with famous scientists – Ivan F. Kuras, the then vice-president of the NAS of Ukraine, Leonid V. Hubersky, Academician of the NAS of Ukraine, former director of the Institute of International Relations, and now Rector of the Taras Shevchenko National University of Kyiv, diplomats and journalists suggested the idea to launch a new publication, so far the only one in the world – an annual scientific anthology «Diplomatic Ukraine». Volodymyr Yalovyι wrote in the introduction to the first issue: «Actually, our publication tells about the past and the present of Ukrainian diplomacy and its place in the global context. The read-

ers can touch the history of the emergence of international relations since the time of the Kievan Rus, dive into the past century events».

Pages of the annual anthology, thirteen books thereof have already been published, show the public the recondite facts and events of the diplomatic life in Bohdan Khmelnytsky's era and the heirs of his deeds, the Ukrainian People's Republic, the activities of Ukrainian ambassadors, memoirs of contemporaries with the events of that extremely interesting period, as well as the stories about the first steps of the modern diplomacy in independent and sovereign Ukraine.

Publication of the scientific almanac «Diplomatic Ukraine» has commenced. We have to give credit to Volodymyr Yalovyi: behind the daily cares of extremely urgent business life of the city council, he made time and took up his pen preparing a publication in almost every issue. He wrote a thorough study «Kyiv Twin Cities: Experience and Prospects of Regional Diplomacy». Using definite facts and personal experience, the author introduced the readers to the intertwining of Kyiv interests and its sister cities which number reached by fifty. For several decades Kyiv has friendly and mutually beneficial relations with the cities abroad. «Formerly the relations with sister cities were focused on expanding cultural interaction, holding the Days of Culture, exhibitions, visits of performance ensembles, — stated Volodymyr Yalovyi in the article. — After Ukraine's independence was declared an active cooperation in various fields began: economics, urban economy, administration, transportation, environmental protection, investments». The experience gained by Volodymyr Yalovyi as the department head of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine assisted him in successful implementation of the concept to develop Kyiv international relations. Although the foundation was laid, as people put it, by the nature. The talent to anticipate, think for the future are the features inherent to Volodymyr Yalovyi who was directly involved in revitalizing Kyiv contacts with influential international organizations — the Association of European cities, the International Union of Local Authorities, the UCLG, the World League of Historical Cities, the World Union of Cities for Peace, the International Association of Cities — Peace Envoys, etc. With the support of the Association of European cities, the European Commission adopted a joint project of Kyiv and Munich twin cities entitled «Support of Strategic Urban Planning».

The international conference under the «Twin Cities» project, TACIS program, held in Kyiv in October 1998 was a milestone

event. 150 representatives from 38 countries attended the conference. The annual meeting of the EBRD management held in May 1998 in the capital of Ukraine is also among the important events to develop Kyiv international relations.

The fundamental article «Kyiv Twin Cities: Experience and Prospects of Regional Diplomacy» turned out to be interesting and topical. It was felt that the author was living with the covered problems; he was concerned not only by the issues of Kyiv international relations, but also by advancing the image of the Ukrainian capital. He wrote: «Aimed at accelerating the reforms and socio-economic development of the city, a series of measures was taken to establish close international relations, attract foreign investments in the city economy, form modern urban infrastructure and ensure a high level of industrial production sectors and services in Kiev. Considerable attention was paid to creating Kyiv positive image to intensify foreign investment flow and facilitate integration of the Ukraine economy into the global economy. Extensive efforts were made to bring our capital city to the international financial markets in order to increase the city capabilities to raise loans».

Volodymyr Borysovych did not exhaust the subject matter covered: «Cooperation between the cities and regions in various countries is promising and useful for the cities of the young independent states.

Dissemination and implementation of the experience gained during such interaction assists improving the economic situation in our cities and hence, raising welfare and living conditions of their inhabitants. The subject matter of twin cities as a factor of the regional diplomacy is so versatile that is worth more active discussion and closer cooperation».

The third annual issue of «Diplomatic Ukraine» contains an interesting publication by Volodymyr Yalovy. He dedicated the article to the topic that reflected the role of Kyiv as the capital in establishing and developing diplomatic relations of the young Ukrainian state. He did not only describe practical activities in this area but also emphasized: «...by the time of declaring the Ukraine's independence there were only 10 agreements with twin cities, now they already number 53». He described in practical terms the new trends of Kyiv cooperation with the twin cities as one of the regional policy components. «Formerly Kyiv signed cooperation agreements with large foreign cities, not with the capitals. Moscow signed the agreements with the capital cities. Therefore in Soviet times the twin cit-

ies included: Wuhan, Krakow, Kyoto, Tampere, Toulouse, Odense, Florence, Edinburgh and Chicago. Since independence the capital city authorities, members of the city council realized that the regional diplomacy should come out to a new level. Then a dilemma emerged: with whom to sign the agreements, with which cities. We found a compromise: to continue implementation of the existing agreements, but to focus in future on signing the agreements only with the capital cities of foreign states... The geography of international relations has expanded, foreign countries received more information about Kyiv and about Ukraine in a whole... Sometimes it is difficult to distinguish what comes first: the diplomacy of Kyiv city — the diplomacy of the capital city or actions of professionals from the Ministry of Foreign Affairs. For us it does not matter. We do common cause. The main goal is Ukraine's decent place among the international community».

To create a city government that would satisfy the needs of the general public is a complex and lengthy process. Using historical achievements in this case is an undeniable condition. Therefore appeal to a good previous experience is only to the benefit of the case. Remember that local self-government in the Ukrainian land has fairly ancient roots and traditions and its origins date back to the time of the territorial neighbor community of the ancient Slavs. Granting the Magdeburg Law to Kyiv by the Grand Duke of Lithuania Alexander Kazimirovich was important for further development of the city local self-government. It was consistent with the spirit of Kievites' independence, their desire to independently resolve the most difficult, sometimes intricate problems of that time urban life. Revival of self-government in Kyiv was on schedule right after Ukraine's independence. Various measures included active involvement of the scientific forces to study the principles of the ancient Magdeburg Law. Materials collected by the scientists were reflected in a special issue of the historical journal «Memory of Centuries» (№ 2, 1999) published under Volodymyr Yalovyi's guidance. Issues of local self-government were discussed at the international conferences and in the media. The expected final chord was the adoption of the Law «On Local Self-Government in Ukraine» which became the legal ground for municipal reform. Certainly, life requires permanently keeping abreast of the events and finding the best options. «Specifics of exercising self-government and executive power in the capital city, — V. Yalovyi stated, — lies in the

functioning of local Radas that have their own executive bodies in line with the Constitution of Ukraine. At that, the Constitution of Ukraine (Article 118) establishes that the executive power in Kyiv is effected by the local state administrations. That is why the city and rayon Radas in Kyiv, pursuant to the provisions of paragraph 2, Section 7 “Final Provisions” of the Law “On the Capital City of Ukraine – Hero City Kyiv” form their own executive bodies at the respective state administrations which in parallel (simultaneously) fulfill the functions of local bodies of the state executive power. Thus, the socio-economic development of the city is administered on a single organizational base, comprehensively, coordinated. This form of administration in Kyiv precludes the possibility of two chief executive officers and two executive bodies (the executive committee and the city state administration) acting in parallel, the functions thereof overlap and duplicate in case they act at the same managerial level without proper coordination. Such duplication will necessarily result in problems to distribute the rights, duties and responsibilities between them and ultimately in a conflict, mistakes and direct damages due to the loss of clear control over the city.

Creating a legal framework for local self-government is certainly a positive factor. However, this process should forge ahead. I mean the need to develop new laws and regulations that would refine some provisions of basic laws, regulate the activities of various self-government bodies. I would like to state that much has been done in Kyiv. The appropriate decisions to form the municipal militia have been approved, the regulation on self-realization agencies of the population has been drafted and many other documents have been prepared. However, there exist a number of problems to be resolved at the level of the Verkhovna Rada of Ukraine».

Time has confirmed the correctness of these judgments.

Volodymyr B. Yalovyι is not only a highly proficient manager but also a sophisticated theoretician to build and develop the infrastructure in all its manifestations – from communication linkages to preservation of historical monuments, spiritual aura of the ancient city. Probably, it will be unfair not to mention Volodymyr B. Yalovyι’s participation in establishing long-term cooperation programs between the city and the National Academy of Sciences of Ukraine, his constant concern of education and support to scientific and fiction periodicals (incidentally, deprived of the attention

by the oligarchic pyramid), participation in the renewal of historical monuments and Ukrainian culture...

Together with Ukrainian cultural workers Volodymyr B. Yalovyi opened the monument to Serge Lifar, a prominent Kievite, a world-renowned dancer and head of the dance company at the Paris Grand Opera House, on the shores of Lake of Geneva in Lausanne.

To briefly define the essence of his life over the last three decades, it includes daily meetings and communicating with people. Actually, meetings with people, because he went to people, people went to him, constitute his biography. Human respect, their trust and his faith in people, no matter where he worked: at the Kyiv machine-tool works, at the Soviet or diplomatic work — everywhere people created him something that is called by a weighty word — credibility. It will neither be acquired for money, nor received as designation to a big post. This special privilege is a gift of human recognition.

At present Volodymyr B. Yalovyi holds no less laborious position as the deputy head of the Verkhovna Rada of Ukraine Administration. He recently defended his thesis for the Ph.D. degree in public administration. His experience to administer local self-government in the metropolitan city is accepted with interest by the students at the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine.

The new era is breathing in a reverent anxiety of the day. Persons holding the artery of life are on its shoulders. Volodymyr Yalovyi, our colleague and team-fellow, is among them. His scientific and journalistic achievements is a weighty contribution to resolve the problems faced by Ukraine at the crossroad of two centuries, two millennia, two very dissimilar social epochs that decided the fate of Volodymyr Yalovyi. These achievements contribute much to the scientific field called Kyiv studies, part of the regional studies as an academic historical science.